

มันเริ่มขึ้นด้วยเสียงโทรศัพท์ดังท่ามกลางป่าเขาของรัฐยูทาห์ หลังผมพ้นคุกมาได้แค่อาทิตย์เดียว

ผมมีความสุขตลอดช่วงเช้าแสนสบายในฤดูใบไม้ผลิต่ามกลางขุนเขา ท้องฟ้าสีฟ้าสด ลมอ่อน ๆ พัดมาจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ไม้ก่ลื่นหอมมีน้ำค้างหยด กับบรรดาสัตว์ป่าที่กำลังจะกลายเป็นอาหาร ช่างเป็นเช้าที่สดชื่นเสียจริง ผมคิดระหว่างเดินไปในป่าแถบยูคอนที่ตั้งใจจะมาใช้ชีวิตเรียบง่าย

เวลาช่วงเช้าหมดไปกับการแกะรอยตามยี่งกวางหนุ่ม ผมข้ามลำห้วยน้ำขุ่นคลั่ง ข้ามสันเขาชื้นแฉะ ลื่นเพราะเหยียบใบต้นแอสเพนจนหัวคะมำ ผมไปชุ่มในทุ่งต้นหลิวหิน เหนียวไวกีบีนเล็กยาวจากแอฟริกาขณะที่กวางหันข้าง มันหายใจถี่จนรูจมูกบาน

ตลอดวันที่เหลือหมดไปกับการล่าเนื้อไว้ปรุงสเต็กสำหรับมือเย็น ผมล่าเป็นชิ้นบาง ๆ เพื่อรมควัน และทำเนื้อแดดเดียวไว้เป็นเสบียง คึ้นนั้นผมก่อกองไฟจากไม้จุนิเปอร์ขนาดเท่าข้อมือ นั่งมองเปลวไฟพลางดูโทรศัพท์ที่พกมาเพื่อติดต่อพวกพี่สาวระหว่างกลับบ้าน

ผมหวังว่าจะได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น นึกภาพตัวเองบอกพี่ ๆ ว่า ผมกลับมาแล้ว และพวกเธอก็บอกให้ผมรีบกลับบ้าน จะได้ทำอาหารให้กิน ในฝันเราได้คุยกันเกี่ยวกับเรื่องเก่า ๆ ตามประสาพี่น้อง แต่ความจริงคือเด็บบໍ่ได้รับโทรศัพท์ ส่วนแองจี้ก็ไล่ตะเพิดผม แล้วผมก็ไม่มีเบอร์เงินจึงไม่ได้ติดต่อไป แต่เป็นแบบนี้อาจจะดีกว่า เพราะถ้าผมโทรหาเธออาจจะตำผมอีกคน ผมเลยเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าทางเกง แล้วเริ่มปรงูสตั๊ก

ระหว่างกำลังนั่งเอกเซนกบนแก้อีสนาม ฟังเสียงจิ้งหรีดกับเสียงลมพัด และทาเกลือกับพริกไทยบนเนื้อเสริจ โทรศัพท์บ้านนั้นก็ส่งเสียงดังขึ้นจากกระเป๋ากางเกง คล้ายเสียงจากวิดีโอเกมของอาตาริ ผมต้องรีบตะปบปุ้มให้มันเงียบ

“บาร์พุด” ผมรับสาย

“โคลด์ ช่วยฉันด้วย” เสียงเงินเบาจนแทบไม่ได้ยิน

ผมแหงนมองห้องฟ้ายามราตรีพลางเกาคาง ดีใจที่ได้ยินเสียงเธอพอ ๆ กับตกใจกับน้ำเสียง ทำให้คิดย้อนไปถึงครั้งที่เรากลัวสุดขีด เป็นเสียงเดียวกับที่ผมเคยได้ยินเมื่อครั้งยังเด็กในคืนที่เกิดเรื่อง คืนที่แม่กับพ่อหรือแม่กับแฟนใหม่ทะเลาะกัน หรือคืนที่พวกนั้นมาแล้วหันมาอัดพวกเรา

ตอนนั้นเงินย่องเข้ามาปลุกผมในห้องนอนด้วยเสียงกระซิบสั้นเครือ เราช่วยกันผลักตู้เสื้อผ้าไปขวางประตูไว้ แล้วนั่งตัวสั่นกอดกันกลมอยู่มุมห้อง

“พ็อยู่ไหน”

“โคลด์ มาเดี๋ยวนี้เลย มันจะฆ่าฉัน พอช่วยมันฉันก็ไม่มีประโยชน์แล้ว”

“ใครจะฆ่าพี่ แล้วไปช่วยใคร นี่มันเรื่องอะไรกัน” ผมมิดเปิดด้านกับสิ่งที่สาวพุด อีกรั้งไม่รู้ว่เธออยู่ที่ไหน

“ให้ตายสิ โคลด์” เงินลดเสียงลงอีก ผมรู้สึกได้ถึงความตื่นกลัวจากน้ำเสียงเธอ “พอให้มันเข้าไปฉันก็หมดประโยชน์ รีบมาเถอะ มาช่วยฉันออกไปที นายติดค้างฉันอยู่นะ”

เธอพุดถูกเรื่องติดค้าง “ได้ บอกมาสิว่าอยู่ไหน” ผมถาม

“สัญญาสิ สัญญาก่อนว่าจะมาช่วยฉัน”

ตรงนี้แหละที่สำคัญและที่รู้ ถ้าให้สัญญาเมื่อไหร่ก็มีแค่ความตายเท่านั้น
ที่จะหยุดผมได้ แต่มันยังไม่ถึงขั้นนั้น ผมยืนขึ้นเหมองมองหมู่ดาวหายไปเมื่อ
เมฆทะมึนบดบัง

“ได้ สัญญา แล้วพี่ยู่ไหนวะเนี่ย” ผมตอบ

มีเสียงตะโกนดังอู้อี้กับเสียงเหมือนอะไรล้มฟาด ตามด้วยเสียงผู้ชาย
ดังแว่วมา แล้วปลายสายก็เงียบไป

“เงิน”

ไม่มีเสียงตอบ ผมจ้องมองจอโทรศัพท์ ตัวเลขบอกเวลาใช้สายยังปรากฏ
อยู่

“เงิน” ผมพูดเสียงดังขึ้น

เงียบ

มีเสียงคลิกเบา ๆ ก่อนสายจะตัด ผมวางสายแล้วหย่อนโทรศัพท์ลง
กระเป๋

ลมพัดทำให้ผมไม่ไหวเอนยามดีกสัณฑ์ ผมคว้าซองบุหรี่จากกระเป๋าลือ
หยิบมวนหนึ่งมาอังเปลวไฟสีอำพันแล้วเดินไปนั่งสูบอยู่ในความมืดข้างกอ
เซอร์วิสเบอร์รี่

ผมตั้งใจมั่นไว้อย่างหนึ่งว่าจะไม่สูบบุหรี่เมื่ออยู่ในป่า เคยอุ่นใจเมื่อรู้ว่า
อากาศสดชื่นกับพื้นที่โล่งแบบนี้หยุดนิสัยแย ๆ ได้ แต่เรื่องของเงินทำให้ผมต้อง
ล้มเลิกความตั้งใจ

ผมลังเลที่จะขึ้นเหนือ ผมให้สัญญาไว้แล้ว โดยเฉพาะครั้งนี้คือสัญญากับพี่
ไม่ใช่กับพวกชาวบ้านหรือชาวไร่จากลาตินอเมริกาในป่าหลายแห่งที่ผมเคย
บุกมาก่อน เงินกับผมเป็นพี่น้องร่วมสายเลือด ไม่ว่านั่นจะหมายถึงอะไรก็ตาม

ผมเดินกลับไปโยนกำธนบุรีลงกองไฟ มีเสียงหมาโคโยตีดังแว่วมา
ลมพัดพาเอากลิ่นหิมะละลายมาพร้อมกับพัดยอดสนไหว ผมเงยหน้ามอง
กลุ่มดาว นึกสงสัยว่าคราวนี้เงินไปก่อเรื่องอะไรขึ้นอีก

เงินก็เหมือนผม เราชอบก่อเรื่อง ต่างจากพี่น้องคนอื่นที่อยู่ในร่องในรอย เงินมักไปซ่องแวกกับคนเลวอยู่เรื่อย ตอนเด็กเรารู้สึกว่าสู้กับทุกอย่างได้ แต่สุดท้ายผมก็ต้องจากไป ผมมันเห็นแก่ตัวที่ปล่อยให้เธอใช้ชีวิตตามลำพัง

ตอนนี้ผมมีโอกาสแก้ตัวแล้ว ก่อนอื่นผมต้องรู้ตำแหน่งของเงินเพื่อตามแกะรอย ผมโทรหาเองจ้ออีกครั้ง

เธอไม่รับสาย ผมจึงโทรหาเด็บ

มีเสียงตอบรับอัตโนมัติบอกให้ฝากข้อความไว้ ผมทำตามนั้น ไม่น่าใจเลยว่าจะโทรกลับมาหรือเปล่า จากนั้นก็เริ่มเก็บของ รื้อเตียงอย่างรวดเร็ว เหมือนเวลารื้อผ้าปูที่นอนแล้วโยนลงกระเป๋ารวมถุงนอน ก่อนโยนเข้ารถปิกอัพเก่า ๆ สภาพเหมือนขับมาแล้วครึ่งโลก

ผมเตะดินดับกองไฟ ขณะที่ไฟกำลังมอดดับผมกล่าวลาเสียบ ๆ กับตันโอล์ก แอสเพน และสนซึ่งใช้เป็นที่พักพิงมาทั้งอาทิตย์ ผมยกหมวกทำความสะอาดรถภูเขาหินที่ใช้ซุกหัวนอน ภูเขาชิ้นนี้ทำให้ผมรู้สึกว่าได้ใกล้ชิดผู้หญิงมากที่สุดตลอดเวลาสามปีที่ผ่านมา

โทรศัพท์ดังขึ้นขณะที่ผมกำลังจะขึ้นรถปิกอัพ ผมกลับลงมายืนอยู่ท่ามกลางหุบเขาอันหนาวเย็น แล้วกดปุ่มรับสาย

“บาร์” ผมพูด

“นี่นี่กันนะ”

ผมไม่รู้จริง ๆ ว่านี่กันไหน

“สามมีเด็บไง”

“อ้อ” ผมตอบ

“ไม่ต้องโทรมาแล้ว เมียผมไม่ยากพูดกับคุณ เข้าใจนะ”

ผมพยักหน้า จ้องดวงจันทร์ที่กำลังจะลับเหลี่ยมเขา ส่วนนิกก็ดำไม่หยุดว่าผมช่างเลวเหลือเกินที่ทิ้งครอบครัวไป ผมปล่อยให้เขาดำเสร็จจึงเล่าเรื่องที่เงินบอก แต่นิกบอกว่าเงินเองก็เลวร้ายพอกับผม เขาไม่อยากจะสนใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ถึงอย่างนั้นผมก็หลอกถามนิกจนรู้ว่าเขาเห็นเงินในเมืองคลิฟตันกับเพื่อนกุ๊ย และเธอกลับมาติดยาอีกแล้ว

“โอเค ขอขอบคุณนะสำหรับ...” แต่เขาชิงวางหูก่อนผมจะทันพูดจบ

ผมกลับขึ้นรถแล้วโยนโทรศัพท์ไว้บนแผงหน้าปัดแตก ๆ บิดกุญแจสตาร์ทรถแต่เสียบคีย์ ผมจึงออกมาเตะประตู เตะข้างรถ และทุบฝากระโปรงหน้าจนสะใจตามวิธีของผม แล้วจึงกลับขึ้นไปสตาร์ทรถอีก คราวนี้เจ้าเครื่องบูโรทั้งติด พร้อมส่งเสียงครีตคราดไปตลอดทางระหว่างมุ่งลงใต้

ผมขับออกจากทิวเขาใต้แสงจันทร์สว่างกลับสู่เมืองที่คิดว่าจะไม่กลับไปอีกแล้ว ทุบพวงมาลัยจนรู้สึกว่ารถโยกคลอนไปทั้งคัน ผมซื้อรถปิกอัพหน่วย ๆ คันนี้จากชนพื้นเมืองที่ขับพามาข้ามพรมแดนมาด้วยราคาแค่สองร้อยดอลลาร์ ล้อรถโกโรโกโสเชื่อมอยู่กับแกนพวงมาลัยหลวม ๆ ผมฟังเสียงครีตคราดของรถสนิมเขรอะ พลังส่งส่ายเหลือเกินว่ามันกับผมจะรอดจากการเดินทางครั้งนี้ไหม

ภาพถนนตรงหน้าพร่ามัว ผมแสบตา อยากจะจอดรถแล้วยืดตัวลงถูงนอน แต่ตัดสติใจดีมีแทน ผมคว้าถุงกระดาษจากเบาะที่นั่งข้างตัว ดึงขวดออกมาวางไว้หว่างขา แล้วยกขึ้นซด

ทันทีที่เหล้าออกฤทธิ์ การต้องทิ้งความฝันในยุคอนกกลับสู่บ้านเกิดก็ไม่ทำให้ผมรู้สึกแยอีกต่อไป แต่ลึกลงไปผมรู้ว่ากำลังหลอกตัวเอง แท้จริงแล้วสายของเงินปลุกความทรงจำที่ผมอยากจะลืมจากหลายปีก่อน ในที่ที่ห่างออกไปเป็นพันกิโลเมตร แค่นี้โทรหาครั้งเดียวเธอก็กลับทำให้ผมจำเรื่องที่ย่อยากจะลืมได้เสีย

เมื่อพ่อทิ้งเราไปและแม่ตาย ผมก็ทำเรื่องโง่ ๆ ที่เกือบจะทำให้ตัวเองตายเงินก็เคยทำเรื่องชั่ว ๆ เพื่อช่วยชีวิตผมไว้ ถ้ามีคนรู้ว่าเราเคยทำอะไรมาก่อนเราทั้งคู่คงติดคุกตลอดชีวิตแน่ เพราะสิ่งที่เราเคยเผชิญมาด้วยกันนี้เองผมจึงต้องทำทุกสิ่งที่เขาเรียกร้อง

2

ผมตื่นขึ้นพร้อมกับเหงื่อโชกที่นอน เสียงหวีดร้องของผู้หญิงและเด็กกับเสียงปืน
อาก้าแผ่วลงช้า ๆ กลับไปสู่ห้วงแห่งความฝันขณะแสงแดดยามเช้าลอดผ่านม่าน
ที่เปิดแง้ม ถึงจะเตรียมรับการต่อสู้ ผมก็ยังรู้สึกผ่อนคลายเมื่อเห็นทีวีราคาถูก
บนโต๊ะใกล้ตัว

ทีวีที่บอกให้รู้ว่าผมตื่นขึ้นในประเทศไหน

เตียงนุ่มใต้ตัวผมคืออีกอย่างที่ช่วยบอกได้ ผมไม่ได้อยู่ท่ามกลางคนที่
นอนกรนใต้ผ้าห่มสกปรกเกาะเกาะเต็มพื้นห้อง ไม่มีทั้งไก่และแพะ ผมเกาหน้าห้อง
แบนราบ มือสัมผัสได้ถึงความเย็นเฉียบของปืนเล็กยาวข้างตัว ผมส่ายหัว
ไม่อยากเชื่อว่าประเทศที่พัฒนาแล้วจะอนุญาตให้ผู้คนครอบครองอาวุธปืนได้
ง่าย ๆ แบบนี้

เครื่องทำน้ำอุ่น ผมชอบเครื่องทำน้ำอุ่น การมีมันอยู่หมายความว่าผม
จะได้อาบน้ำนาน ๆ โดยไม่ต้องทำงาน เนื้อตัวผมสกปรกสุด ๆ คว้าโคลสตีดำ
คล้ายของการอยู่บนภูเขาหนึ่งสัปดาห์เต็มยังเปรอะเทอะก่อนไหลลงร่องระบายน้ำ
ผมเช็ดตัวแล้วจึงเช็ดไอน้ำออกจากกระจกในห้องน้ำ ใช้กรรไกรเล็มทั้งผมและ

คราที่ขึ้นรุ่งรัง ภาพของผมหงอกแซมผมดำนั้นน่าหดหู่ แต่ก็ทำให้คิดได้ว่าผม
เปลี่ยนไปมากแค่ไหนตลอดหลายปีที่อยู่ห่างบ้าน ผมกำลังจ้องมองไอ้มนุษย์วานร
เปลือยที่มีไหล่กว้าง แขนงากำยำ ผิวสีแทน ขนดก ดูเพรียวเกินไป ถ้าไม่
กินให้มากกว่านี้อาจน้ำหนักน้อยกว่าเก้าสิบกิโลกรัมเป็นครั้งแรกนับจากเรียนจบ
มัธยม

พอสวมกางเกงยีนส์และเสื้อยีนส์เสร็จผมก็นั่งลงหีบสมุดโน้ตออกจากเบ้
งับกระพุ้งแก้มตัวเองเบา ๆ แล้วเปิดสมุดหาเบอร์โทรศัพท์ *ใครที่ผมจะโทรหา
เป็นคนแรก*

ผมตัดสินใจโทรหาชวนเพื่อนสนิทคนเดียวจากโรงเรียนมัธยมวิเวร์ไฮต์ไฮ
ตอนนั้นเด็กคนอื่นมั่งมันอยู่กับวิชาเรขาคณิตและชีววิทยา แต่ชวนสอนผม
ให้ขโมยรถยนต์กับสะเดาะกุญแจ แลกกับการที่ผมสอนเขาให้ยิงและชกต่อย
คิดว่าตอนนี้เขายังคงติดต่อกับพี่น้องของเขาอยู่

“นี่บาร์นะ” ผมพูดเมื่อฮวนรับสายในสัญญาณเรียกครั้งที่สาม

“บาร์จิ้นเธอ” เขาเจียบไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบมาด้วยสำเนียงสเปน
“จริง ๆ เธอ”

“เออสิ ฉันอยากให้แกช่วยหน่อย”

“อ้อ ฉันสบายดี ขอคุณนะที่ถามไถ่” ฮวนตอบประซด

“โทษที ๆ แกเป็นยังไงบ้าง” ผมถาม

“เรื่อย ๆ ผ่านมาหลายปีเลยนะ แกไปอยู่ที่...”

“เอาไว้ค่อยบอกทีหลัง แต่ตอนนี้ฉันอยากได้ข้อมูล”

“ข้อมูลแบบไหน” ฮวนถามน้ำเสียงเหน้อยหน้าย

“เงินมีปัญหาอีกแล้ววะ บางทีอาจจะมีปัญหากับใครสักคนที่เป็นตัวอันตราย
มากด้วย”

“ฉันไม่มั่นใจว่าจะช่วยได้แค่ไหน ตอนนี้เราวางมือกันแล้วด้วย”

“เรารังเธอ”

“ฉันกับมาเรียง”

ผมเจียบไปครู่ใหญ่ พยายามไม่สนใจความรู้สึกที่ก่อตัวขึ้น

“นี่ เพื่อน แก่ไม่รู้เรื่องเลยหรอเนี่ย” ฮวนถาม
“แกยังอยู่ที่เดิมหรือเปล่า” ผมถามกลับ
“อยู่สิ แต่ว่าโคลด์...”
“อีกครั้งชั่วโมงเจอกัน” ผมพูดแล้ววางสาย

ผมขับรถมายังสิบลานที่ก่อนจะหยุดพักสูบบุหรี่ เลี้ยวเข้าเซตริเวอร์ไซด์ รัฐโคโลราโด ผมจอดในสวนสาธารณะ ต้นฝ้ายเพิ่งผลิบาน ผืนหญ้าสั้นสีเขียวขจี ถัดจากสวนที่กั้นตัวเมืองจากแม่น้ำเป็นลานสนุกให้เด็กวิ่งเล่นกับขี่จักรยานไต่เนินตรงนั้น หลังเนินคือแม่น้ำโคโลราโดอันกว้างใหญ่และไหลเชี่ยวส่งคลื่นดินโคลนไซยมา

สวนแห่งนี้เต็มไปด้วยครอบครัวใหญ่ที่พากันออกมาพบปะสังสรรค์ จัดงานวันเกิด และปิกนิก ผมลงมายืนฟังฝนกระโปรรงรดแล้วจุดบุหรี่ คนส่วนใหญ่เป็นพวกลาตินอเมริกาที่ร่าเริงส่งเสียงอะอะ เหมือนผมกำลังยืนอยู่ในหมู่บ้านของกลุ่มคนลาตินอเมริกา แต่ก็ไม่ใช่ ตรงนี้คือบ้าน ผมกำลังจ้องมองตรงไปยังศาลากลางสวนที่เปลี่ยนชีวิตผม ความทรงจำเกี่ยวกับที่นี่เริ่มพรุ้งพรู ออกมาราวกับกำแพงได้หลายลง

ไกลออกไปบนถนนเส้นนั้นบ้านของฮวนตั้งอยู่ข้างบ้านมาเรียหญิงสาวที่ผมจีบตอนมัธยม หญิงสาวที่พรากรพรหมจรรย์ผมไปด้วยความหุหุหุหุและ ความรู้สึกปลดปล่อยที่ผมไม่เคยรู้สึกมาก่อน

เมื่อสิบหกปีก่อนผมนั่งอยู่กับมาเรียในศาลานั้น แชนโอบรอบเอวบางของเธอแล้วบอกว่าผมกำลังจะไป เธอไม่ร้องไห้ แค่จ้องตาผมแล้วพยักหน้า *มันหลีกเสียดไม่ได้* เธอเคยบอกผมอย่างนั้น มาเรียบอกว่าผมต้องหนี หนีให้ไกล

แล้วนั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมทำมาตลอดเธอ *หนีให้ไกล* ผมขยับกันบุหรี่แล้วขึ้นรถขับตรงไปบ้านฮวน

ผมหนึ่งอยู่ในสนามหลังบ้านสวนบนเก้าอี้พลาสติกขาวที่ไม่ค่อยแข็งแรงนัก พาดเท้าที่สวมรองเท้าหนังกลับบนตู้แช่ ดื่มเบียร์ขวดไล่ต์ พยายามทำสีหน้า ทำทางให้ปกติ

“ฉันก็อยากจะช่วยหรอกนะ แต่อย่างที่บอก ตอนนั้นเราวางมือกันหมดแล้ว” สวนบอก

ผมยกเบียร์ขึ้นจิบ “เรื่องนี้เรา...”

“ขอโทษที่ไม่ได้บอกแก่เรื่องนี้ เราน่าจะบอกแก่ด้วย แต่ไม่มีใครรู้เลยว่
แกอยู่ไหน”

ผมได้แต่ก้มหน้า

“แกคงไม่โกรธใช่ไหม ฉันหมายความว่าแกหายหัวไปซะนานเลย แล้ว
จริง ๆ แกไปตอนไหนวะ” สวนพูด

“หนึ่งปีหลังจบมัธยม” ผมตอบ

สวนส่ายหน้า “สิบหกปีเลย นี่แกจะซัดฉันหรือซัดเบียร์ฉันจนหมดกัน
แน่เนี่ย”

“แกมีความสุขดีนะ แล้วมาเรียลละ สบายดีไหม” ผมถาม

“แน่นอน โดยเฉพาะตอนนี้นะ เรามีลูกสองคน กำลังวิ่งเล่นกันอยู่ เธอ
จบพยาบาล ส่วนฉันเองก็ได้เงินเดือนเพิ่ม”

“แค่นี้ก็ดีพอแล้ว” ผมเอื้อมมือเปิดฝาตู้แช่หยิบเบียร์อีกกระป๋องมาเปิด
“ฉันคิดว่าพวกแกชอบดื่มเบียร์โคโรนาซะอีก”

“ไอ้เบียร์ห่วย ๆ นะเธอ แกคงคิดว่าพวกเรากินเบอร์รี่ได้กันวันละ
สามม้ออีกล่ะสิ”

“แล้วแกไม่กินเธอไง” ผมถาม

สวนหัวเราะ “เออ เดี่ยวคืนนี้ก็กิน”

มาเรียลถือจานกระดาษใส่อาหารออกมา กลิ่นคล้ายยี่ห่วยกับพริกไทย
แมลงวันบินตอมจานใส่เบอร์รี่ได้ ผมได้แต่หลบตาเธอไปจ้องกระป๋องเบียร์แทน
เธอกับสวนพูดจากันด้วยสำเนียงหวานผสมภาษาสเปนเร็วปรือที่ผมฟังตามไม่ทัน

ผมขอบคุณ แต่เธอทำเป็นไม่ใส่ใจแล้วเดินกลับเข้าบ้านไป ผมมองตามร่างงาม
นั้นไป ใจคิดถึงเรื่องราวในอดีต กัดเบอร์รี่ได้กินชิ้นหนึ่งแล้วตามด้วยอีกสาม
ชิ้นที่เหลือจนหมด

“ฉันจะโทรหาญาติ โทรหาน้องชายเผื่อยังอยู่ในวงการ อาจจะได้เบาะแสะ
อะไรบ้าง” ฮวนบอก

ผมพยักหน้าแแกน ๆ บ้าน ลูก ๆ งานการ ครอบครัวนี่คือความฝัน
ของคนอเมริกันแท้ ๆ แบบที่ผมเองก็อยากมีเหมือนกันถ้าได้ใช้ชีวิตอย่างปกติ

“แล้วฉันจะโทรหาแแกนะ” ฮวนตอบ

“ได้เลย” ผมบอก ยกเบียร์กระดกหมดแล้วจึงบู้กระป๋อง โยนลงถัง
เก็บกระป๋องเปล่าโดยเฉพาะ แล้วยื่นขึ้น “ขอบใจนะ เพื่อน แล้วก็...เอ่อ
บอกมาเร็วด้วยว่าเธอสวยมาก ตามนี้ละ”

3

ดวงอาทิตย์กำลังตกขณะผมขับรถตามทางหลวงสู่เมืองคลิฟตัน จากกระจกมองหลังผมเห็นมันเป็นลูกกลมสีส้มที่กำลังเคลื่อนลับภูเขาและผืนทราย เปล่งรัศมีเป็นแสงสีชมพูอมแดงรอบตัว จนสุดท้ายแสงก็จะหายไป คงอีกสักพักกว่าจะเห็นดวงจันทร์ ผมเปิดหน้าต่างทั้งสองด้าน รู้สึกได้ถึงอุณหภูมิที่ลดลงอย่างรวดเร็วเมื่อเข้าเขตทะเลทราย ในสายลมเย็นนั้นผมได้กลิ่นแม่น้ำเข้ามาแทนกลิ่นควันจากน้ำมันเบนซินที่กวนจมูกมาทั้งวัน

แสงไฟจากตัวเมืองสว่างกว่าแสงดาว ทำให้ทั้งโลกเหมือนกลับตาลปัตร รถปิกอัพยังส่งเสียงครางครืดคราดไปตามทางหลวงสายเจ็ดสิบจนมาหยุดลงตรงโมเต็ลริมทางแห่งแรกที่พบ เป็นโมเต็ลที่หลงเหลือจากยุคที่คนตื่นเต้นกับการขับรถเที่ยว ชื่อว่าแทรเวลลีสต็อป ตัวอาคารไม้สีน้ำตาลเข้ม มีแผ่นป้ายสีซีดเขียนบอกไว้ว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ทั้งเครื่องปรับอากาศและทีวีนี้แหละโมเต็ลที่ผมจะซุกหัวนอน

ชวนโทรกลับมาหลังจากผมเช็กอินและขนของเข้าห้องเสร็จ

“ฉันถามไปทั่วแล้วก็เจอบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องบ้า ๆ พวกนี้ แกจำพี่คนโต
ของฉันที่ชื่ออาเลซานโดรได้ไหม เขายังค้าขายอยู่ในเมืองคลิฟตัน ส่วนใหญ่
เป็นพวกกัญชากับยาบ้า เขาเคยขายอยู่ในร้านชื่อเซลลาร์ คืออย่างนี้นะ
เมื่อประมาณปีที่แล้วมีคนมาใหม่ เป็นพวกผิวขาวล่ำบึก มันไล่อาเลซานโดร
ออกไป” ฮวนบอก

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเงิน” ผมถามอย่างหดหู่ การไปยุ่งกับเรื่องพวกนี้
ทำให้ผมต้องติดคุก

“ไอ้ยกษนั้นหายหน้าไปได้สักหนึ่งอาทิตย์มั้ง แล้วครั้งสุดท้ายที่มีคนเห็น
คือมันอยู่กับเงิน”

“แม่งเอ๊ย” ผมอุทาน

“ตอนนี้ใคร ๆ ก็ตามหาแต่ไอ้นี้แหละ มันไม่ได้ค้ายาบ้าแล้ว มีคนบอก
ว่ามันกำลังทำยาใหม่ที่แรงขึ้นอีก แต่มันจะเลิกค้ายาไปก่อนจนกว่ายาใหม่จะเสร็จ
พวกขี้ยาจะได้แหกกันมาอุดหนุนเวลาของใหม่ออก”

“ไอ้บักนั้นมันชื่ออะไรล่ะ”

“ไม่ได้ถาม ฉันไม่อยากรู้เพราะฉันวางมือแล้ว จำได้ไหม”

“งั้นฉันต้องไปเริ่มต้นที่เซลลาร์ล่ะสิ”

“อาเลซานโดรบอกแบบนี้ ไอ้บักนั้นอาจไม่อยู่ แต่ห้องขายมันดูแล้วร้าน
แทน อาเลซานโดรบอกว่าให้แกลองคุยกับคนชงเหล้าที่นั่นดู เป็นผู้หญิงผมสีเข้ม
ชื่อแอลลี มาร์ติน แต่ระวังตัวหน่อยแล้วกัน”

“แกก็รู้จักฉันนี่ ปลอดภัยไว้ก่อนเสมอ” ผมตอบ

“ฉันรู้จักแก ถึงได้บอกมาให้ระวัง อย่าไปเหยียบเท้าใครเข้าล่ะ บาร์
เดี่ยวะจะเจ็บตัว”

“เออ”

“อีกอย่างนะ ไอ้ไซโปออกมาได้สักพักแล้ว กำลังตรงมาที่นั่นเพื่อช่วยพี่ชาย
ฉัน ฉันรู้ว่าพวกแกเคยทำธุรกิจอะไรบางอย่างเมื่อหลายปีก่อน มันอาจจะเต็มใจ
ช่วยก็ได้”

“ฉันเข้าใจแล้ว ฮวน ขอบคุณ แล้วบอก...”

“เออ ฉันบอกเมียฉันเอง แกเอาตัวให้รอดแล้วกัน” ฮวนวางสาย

ครึ่ง ชั่วโมงต่อมาผมหยุดรถหน้าประตูร้านเซลลาร์ คลำกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต คาร์ฮาร์ตต์ขวาที่ซ้ายที่ พบมีดสั้นเล่มน้อยห้อยหอกกรีนริเวอร์ยาวหกนิ้วหนึ่งเล่มกับปืนพกขนาด .40 อีกกระบอก ผมเดินช้า ๆ สายตาปรับเข้ากับความสลัว ตรงนี้มีกลิ่นปัสสาวะ เชื้อรา และเบียร์บูตโซยมา มีกลิ่นอื่นด้วย นั่นคือกลิ่นฉุนเหม็นที่คลุ้งอยู่ เป็นกลิ่นที่เตือนให้ผมนึกถึงร้านเหล้าเล็ก ๆ ในโบลิเวีย คนที่เสฟโคเคนจะมาดื่มกันเพื่อล้างฤทธิ์ยาที่ทำให้ทำงานได้นาน ถ้าความบัดซบในชีวิตจะมีกลิ่น มันก็ต้องมีกลิ่นเหมือนที่เซลลาร์นี้แหละ

บาร์เหล้าทางขวามือทอดยาวตลอดความยาวอาคาร มีเก้าอี้สูงสิบสองตัว ห้าตัวนั้นมีผู้ชายนั่งอยู่ ทางซ้ายของบาร์มีโต๊ะอยู่ สามคนจับจ้อง หญิงสองกับชายหนึ่งที่ดูเหมือนพบหน้าอยู่ คนชงเหล้าเป็นหญิงสาวสวยรบบผมยาว ตะโกนใส่ชายที่นั่งเก้าอี้ตรงบาร์ เขาเดินลงสั้นหนัก ๆ ออกไปหลังโดนตะโกนใส่ ผมจึงตรงเข้าไปนั่งแทนที่

ชายสี่คนตรงบาร์หันมาถลึงตาขณะผมเดินผ่านไป สาวชงเหล้าทำเป็นไม่สนใจผม รอสักพักเธอก็เดินมารับออเดอร์ ผมสั่งวิสกีแคนาเดียนกับเบียร์ถูก ๆ แก้วหนึ่ง เธอเดินกลับไป

สี่คนนั้นกระสับกระส่ายเหมือนอีต๊อด จ้องมองไปยังแมงมุมบนผนังกับตุ๊กตามอทแมนที่มุมห้อง ทั้งหมดเป็นคนผิวขาว สูงเพรียว อายุไล่เลี่ยกัน ทุกคนสวมเสื้อและกางเกงหลวมโพยก สวมหมวกแก๊ปที่กะบังปิดเบี้ยว พุดคุยกันด้วยสำเนียงห้วนและเร็ว โบกมือไปมาเหมือนกำลังเล่นคาราเต้ฝีมือห่วย ๆ พวกนั้นมองมาทางผม พยักเพียด หัวเราะ และเสะยะยิ้ม คนหนึ่งถุยน้ำลายลงที่เท้าผม ผมจึงยิ้ม พยักหน้า แล้วชูแก้วให้

สามคนที่โต๊ะคงเพิ่งเสพยาขนานหนัก ถ้าเสพยาบ้าต้องใช้เวลานานหน่อย ทุกคนจึงยังซบหน้าลงกับมือ หนึ่งในนั้นกรนสนั่น

“คุณชื่อแอลลีใช่ไหม” ผมถามสาวซึ่งเหล้าขณะเธอหยิบขวดจากชั้นบนสุด
มาเช็ดฝุ่นออก

“ใช่ไง”

“รู้จักผู้หญิงชื่อเงิน บาร์ใหม่”

เธอยิ้ม เป็นยิ้มแปลก ๆ ที่บอกว่าผู้หญิงคนนั้นรู้อะไรมาก เธอวางขวด
กลับลงบนชั้นแล้วตอบ

“ก็อาจจะรู้ คุณเป็นตำรวจเหรอ”

ผมถลกแขนเสื้อแจ็คเก็ตขึ้นให้เห็นแผลเป็นกับรอยสัก “ผมดูเหมือน
ตำรวจเหรอ”

แอลลีหัวเราะ “ใคร ๆ ก็สัก ตำรวจก็สัก”

นั่นก็ใช่ ตอนผมจากไปมีแต่พวกกะลาสี นักบิด กับพวกอันธพาล
ที่สัก ตั้งแต่กลับมาที่นี่ ผมเห็นทุกคนแม้แต่ผู้หญิงแก่ ๆ ก็ยังมีรอยสักกัน

“ผมไม่สนใจเรื่องกฎหมายเท่าไรหรอก แค่จะมาตามหาพี่สาวชื่อเงิน
เท่านั้น” ผมบอก

“ต้องถามเจ้าของบาร์ เขาออกไปสูบบุหรี่ข้างนอกแต่เดี๋ยวก็เข้ามา เขา
อาจรู้จักที่คุณนะ”

“ผมน่าจะตรงนี้ได้ไหม”

“ตามสบาย”

ผมนั่งจิบเหล้ารอ “ใครเป็นเจ้าของที่นี่เหรอ” ผมถามเมื่อชดวิสกี้หมดแก้ว

“เบรนต์ แต่คนที่นี่เรียกเขาว่าสไปก์”

“สไปก์นั่นเหรอ” ชื่อนี้ทำให้ผมนึกถึงการชุมนุมมาบูลด์จ็อก

“เขาได้ซื้อนี่ตอนที่เลิกสูบบุหรี่แล้วเปลี่ยนมาใช้เข็มฉีดยาแทน” แอลลีทำท่า
ทิ่มเข็มฉีดยาเข้าเส้นเลือด “ชื่อทุเรศแบบนี้เหมาะกับเขาแล้ว”

“นั่นสิ” ผมตอบ เธออาจจะเชื่อว่าผมไม่ใช่ตำรวจหรือเกลียดเจ้านาย
อย่างหนัก ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง

สาวชงเหล้าเดินเข้ามาใกล้เครื่องคิดเงิน เขย่ากล่องทิป แล้วจ้องสี่คนที่นั่งกระลั่นกระสายข้างตัวผม เธอหยิบผ้ามาทำความสะอาดบาร์ ค่อย ๆ ไล่เช็ดใกล้ผมเข้ามา

“สไปร์คคงไม่ชอบแน่ที่มีคนมาถามนั่นนี่ที่บาร์ มันไม่ใช่ที่ที่คุณจะได้คำตอบ”

เธอบอก

ผมพยักหน้า ไม่แสดงท่าทีกังวลทั้งที่กำลังร้อนใจ ผมใช้เวลานานเกินไปแล้ว คิดว่าจะถามอะไรนิดหน่อยแล้วค่อยมุ่งหน้าต่อ การตามหาคนนำหูดหงิดกว่าการล่าสัตว์ ต้องคุยกับคนซึ่งผมไม่เก่งเรื่องนี้ ผมจับเบียร์พลางคิดว่าคืนนี้คงอีกยาวไกล นึกถึงบาร์ดิบ ๆ เก๋ ๆ ที่เคยไปเมื่อหลายปีก่อน

แอลล์ยังคงทำความสะอาด เช็ดเหล้าที่หกตรงบาร์ “คุณรู้จักเงินหรือ”

เธอกอดอก จ้องหน้าผมอย่างทำทนาย ราวกับจะบอกว่าวันนี้เจอคนนำร่าคาญมาเยอะแล้ว แต่สีหน้าเธอดูน่ารัก

“คุณน่าจะถามเขานะ” เธอบอกแล้วพยักหน้าไปข้างหลังผม

ผมหันไปเจอชายร่างเตี้ย ผมสีน้ำตาลยุ่งเหยิง น่าจะเป็นเจ้าของบาร์ที่เดินกลับเข้ามาเหมือนลึมบางอย่าง เขาเดินอาด ๆ เข้ามาแล้วเร่งฝีเท้าเมื่อเห็นผม เขาสวมกางเกงสแล็กสีเขียวกับเสื้อยืดสีน้ำตาลคับตัว บนแขนกำยำเหมือนตัวการ์ตูนบ๊อบบอยมีรอยสักอยู่ นาฬิกาโรเล็กซ์สีทองบนข้อมือเคลื่อนไปมา ขณะที่อีกฝ่ายหักข้อนิ้วตัวเอง

“แกเป็นใคร” เขาถามเสียงแหลมเหมือนโกรธ

“แกคงเป็นสไปร์ค” ผมพูด

“แกยังไม่ได้ตอบคำถามฉัน นี่มันเป็นคลับส่วนตัว ห้ามคนนอกเข้า ต้องบอกฉันก่อนว่าแกเป็นใครและมาทำบ้าอะไรที่นี่ แล้วย้ายกันออกจากบาร์ไป ไม่งั้นฉันจะ...”

“โคลด์ บาร์” ผมกระเถิบถอยบนเก้าอี้เล็กน้อย “ฉันมาหาคนและคิดว่าแกจะช่วยให้ ดิมเบียร์หน่อยไหม”

“ไม่ ฉันไม่กินเบียร์ห่วย ๆ นี้ ไม่คุยกับตำรวจด้วย”

เรื่องมุกตำรวจนี่คงจะใช้ไม่ได้แล้ว